

Motion till riksdagen 2009/10:K401

av **Lisbeth Grönfeldt Bergman (m)**

Ett mer verkningsfullt motionsinstitut

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för riksdagsstyrelsen som sin mening vad som anförs i motionen om att göra motionsinstitutet mer verkningsfullt.

Motivering

Under 2008 års allmänna motionstid väcktes inte mindre än 3 679 motioner och sedan år 2000 har därmed över 31 000 allmänna motioner väckts. Med några enstaka undantag har de alla mött avslag. Inte desto mindre har de kostat både tid och resurser att framställa och behandla.

Det finns dessvärre ett allvarligt glapp mellan den allmänna uppfattningen om riksdagsledamöternas motioner och den faktiska betydelsen av dessa. Detta är något som på sikt riskerar att fullständigt urgröpa motionsinstitutets betydelse, om så inte redan har skett. Vad som nu behöver ske är därför att ett arbete med att öka värdet i att väcka motioner initieras.

Ambitionsnivån under den allmänna motionstiden varierar från ledamot till ledamot. Somliga skriver så att pennan glöder och försöker lämna in ett så stort antal motioner som det bara är möjligt. Andra riksdagsledamöter har en väsentligt blygsammare inställning till motionsskrivandet och väljer kanske en eller ett par frågor som känns extra angelägna. Alldeles oavsett om man skriver trettio motioner eller tre vet varje riksdagsledamot, oavsett partifärg, att chansen att de väckta motionerna skall landa i något annat än avslag är obefintlig.

Samtidigt är statistiken över i vilken omfattning riksdagsledamöterna motionerat mycket intressant för medierna. Antalet skrivna motioner anses fungera som en måttstock för hur aktiv en riksdagsledamot är. Det är inte bara medierna som har denna syn utan även allmänheten. Det är också därför nyhetsvärdet i hur många motioner riksdagsledamöter skriver blir så stort. Men

Fel! Okänt namn på

uppfattningen om motionernas, från den allmänna motionstiden, betydelse ute bland allmänheten är inte överensstämmande med verkligheten. Förvisso är den allmänna motionstiden ett tillfälle att fokusera på viktiga frågor eller att få media att lyfta fram en fråga. Men dessvärre är det svårt att se någon ytterligare mening.

Jag ser att det framförallt är själva processen, som tar vid efter det att motionen är väckt, som är en viktig nyckel i ett sådant arbete. När motioner behandlas i riksdagens utskott måste man försöka komma ifrån den mer eller mindre uttalade praxis som finns kring att en motion så gott som alltid avslås även om motionens innehåll de facto har ett stöd av utskottsmajoriteten. Skulle riksdagsledamoten veta att den motion han eller hon skriver faktiskt har en reell chans att möta annat än avslag skulle säkerligen de motioner som väcks vara väsentligen mer genomarbetade överlag.

Det finns inte någon annan väg att gå i denna fråga än att försöka göra motionsinstitutet mer verkningsfullt. Att fortsätta urgröpa betydelsen av riksdagsledamöternas rätt att väcka förslag är på sikt allt annat än önskvärt för vår parlamentariska demokrati. Det är samtidigt orätt att använda skattemedel till motionsskrivande med avslag som enda resultat. Motsatt riktning i frågan är förstås även den ohållbar, då rätten för riksdagsledamoten att motionera i Sveriges riksdag är oantastligt viktig och på intet sätt får inskränkas. Det om något skulle naturligtvis skada demokratin. Självfallet inser jag, att det kommer att vara en lång och tidvis svår process att stärka motionsinstitutets betydelse. Detta kan dock inte vara ett skäl för att inte försöka. Jag inser också att riksdagsstyrelsen ej allena äger en fråga av denna karaktär. Men riksdagsstyrelsen är säkerligen förmögen att underlätta de processer som måste ske för att rädda ett mycket viktigt demokratiskt inslag i riksdagsarbetet. Utöver detta måste naturligtvis partigrupper och enskilda parlamentariker ta sitt demokratiska ansvar.

Stockholm den 6 oktober 2009

Lisbeth Grönfeldt Bergman (m)